A Doua Venire

Timpul când vom culege ceea ce am semănat

Sfântul Efrem Sirul

Sursa: Sfânta Mănăstire Parakletos.

Dragii mei frați, ascultați despre a doua și minunata prezență a Domnului nostru Isus Hristos.

Mi-am amintit de vremea aceea și, gândindu-mă la ce avea să se întâmple atunci, m-am îngrozit. Cine poate spune asta? Ce limbă poate descrie asta? Ce urechi pot auzi asta?

Atunci Regele universului se va ridica de pe tronul Său de glorie și va veni să judece pe toți locuitorii pământului, răsplătindu-i pe cei vrednici cu fericirea veșnică și pedepsindu-i pe păcătoși cu iadul veșnic!

Când îmi amintesc aceste lucruri, mă cuprinde teroarea. Sunt complet paralizat. Ochii îmi lăcrimează. Vocea mi se frânge. Buzele îmi îngheață. Limba îmi tremură. Gândurile îmi se opresc.

Deși frica mă obligă să tac, sunt obligat să vorbesc spre binele tău.

Se vor întâmpla lucruri atât de mari și înfricoșătoare, cum n-au mai fost de la facerea lumii și nici nu se vor mai întâmpla în toate generațiile.

Dacă un tunet puternic ne înspăimântă adesea și ne doboară, gândiți-vă, cum vom putea suporta să auzim sunetul acelei trâmbițe, care va răsuna în ceruri mai tare decât orice tunet, ca să trezească pe toți morții, drepți și nedrepți?

Atunci oasele morților vor fi adunate. Marele Rege, care domnește peste toată creația, va porunci, și îndată pământul și marea își vor da morții cu groază. Chiar și cei sfâșiați de fiare, cei mâncați de pești sau vulturi, toți, „într-o clipă”, se vor înfățișa înaintea Judecătorului prematur.

Atunci râurile și izvoarele vor dispărea, stelele vor cădea, soarele se va stinge, luna va dispărea.

Îngeri trimiși de Dumnezeu vor traversa globul și vor aduna pe aleși din fiecare colț al pământului.

Atunci vom vedea „ceruri noi și un pământ nou” (2 Petru 3:13), conform promisiunii Domnului.

Cum vom răbda când vom vedea tronul cel cumplit pregătit și Crucea expusă, pe care Hristos S-a jertfit de bunăvoie pentru noi? Atunci ne vom aminti și vom înțelege cuvântul Domnului despre „semnul Fiului Omului” (Matei 24:30). Atunci vom fi cu toții înștiințați că marele Împărat este pe cale să se arate. În acel ceas cumplit, fiecare dintre noi va reflecta asupra faptelor sale și se va gândi la ce Îi vom da socoteală...

Când vom auzi acel glas asurzitor din înălțimile cerului, proclamând: „Iată, vine Mirele” (Matei 25:6), „Judecătorul vine să judece viii și morții”, atunci, de la acel strigăt, temeliile pământului se vor cutremura până la temelii, de la un capăt la altul. Atunci, frații mei, necaz, frică și cutremur vor cuprinde pe fiecare om din cauza a ceea ce se va întâmpla în lume. Puterile cerurilor vor fi cutremurate. Cerurile se vor sfâșia. Și Împăratul împăraților, Dumnezeul nostru sfânt și slăvit, se va arăta ca un fulger înfricoșător, cu o putere și o slavă de nedescris.

Extazul și groaza ne vor cuprinde în acel moment, când Judecătorul imparțial va ședea la scaunul de judecată și va deschide cărțile cumplite, unde sunt scrise faptele și cuvintele noastre, tot ce am făcut și am spus în această viață, crezând că putem înșela pe Dumnezeul care cunoaște inima.

O! Câte lacrimi trebuie să vărsăm, când ne gândim la acele vremuri! Și totuși, suntem atât de neglijenți!

Cât vom plânge și vom geme atunci, când vom vedea pe de o parte darurile mărețe și măreția și splendoarea de neconceput a Împărăției cerurilor, de care se vor bucura cei ce s-au luptat din greu pentru a păzi poruncile Domnului, iar pe de altă parte pedepsele cumplite pe care le vor suferi cei ce au fost robi ai păcatului! Și în mijloc, înspăimântați, toți oamenii, din orice neam, de la primul Adam până la cel de pe urmă, vor îngenunchea și se vor închina lui Dumnezeu, după cuvântul Scripturii: „Eu, Domnul cel viu, spun că toți Mi se vor închina” (Romani 14:11).

Atunci întreaga omenire, așa cum va fi între viață și moarte, între odihna binecuvântată și condamnarea veșnică, va aștepta cu nerăbdare cumplita Judecată. Și nimeni în acel moment nu va putea să-și ajute aproapele.

Episcopii vor fi întrebați despre propriul lor mod de viață și despre turma lor. Li se va cere să dea socoteală pentru oile înțelepte, pe care le-au primit de la păstorul cel mare, Hristos. Dacă din neglijența lor s-a pierdut o oaie, li se va cere sângele ei. În mod similar, preoții vor da socoteală pentru parohiile lor. De asemenea, fiecare credincios va da socoteală despre sine, pentru casa sa, pentru soția sa, pentru copiii săi, pentru slujitorii și robii săi.

Regi și conducători, bogați și săraci, mici și mari, vor fi judecați pentru tot ce au făcut: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească socoteala după binele sau răul pe care l-a făcut în viața aceasta” (2 Corinteni 5:10).

Toate faptele noastre vor fi cercetate și descoperite înaintea îngerilor și a oamenilor. Vrăjmașii lui Hristos vor fi zdrobiți. Orice stăpânire, orice stăpânire și orice putere vor fi desființate (1 Corinteni 15:24). Atunci, după cum este scris, Domnul va despărți „oile de capre” (Matei 25:32). Astfel, cei ce au fapte bune și roade spirituale vor fi despărțiți de cei neroditori și păcătoși.

Cei dintâi vor străluci ca soarele, pentru că au păzit poruncile lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei milostivi, cei găzduitori, cei care ajută cei nefericiți, cei care sprijină bolnavii, cei care protejează săracii și orfanii, cei care i-au îmbrăcat pe cei goi, cei care i-au vizitat pe cei întemnițați, cei care au sărăcit pentru bogățiile care sunt în ceruri, cei care au iertat greșelile fraților lor, cei care au păstrat pecetea credinței intactă și neîntinată de vreo erezie. Pe aceștia îi va pune la dreapta Sa, iar pe păcătoși la stânga Sa.

Cei de-a doua sunt cei care L-au mâniat pe Bunul Păstor și I-au disprețuit cuvintele. Ei sunt cei mândri, cei incorigibili, iubitorii de plăceri și distracții, cei care și-au petrecut întreaga viață în desfrâu, beție și desfrânare, precum acel bogat care nu a avut niciodată milă de bietul Lazăr (Luca 16:19-31). Aceștia vor fi osândiți și vor sta la stânga, pentru că n-au arătat milă. Au fost împietriți și n-au avut roade de pocăință, n-au avut untdelemn în candelele lor (vezi Matei 25:1-12). Dar cei care au cumpărat untdelemnul de milostenie de la săraci și le-au umplut candelele vor sta la dreapta, ținându-le aprinse, glorioase și bucuroase, și vor auzi acel glas pașnic și dorit: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii” (Matei 25:34).

Cei din stânga vor auzi acea decizie dureroasă și cumplită: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui” (Matei 25:41). Precum n-ați avut milă, așa nici acum nu veți avea milă. Precum n-ați ascultat glasul Meu, așa voi auzi acum plângerea voastră nemângâiată.

De ce nu M-ai hrănit când mi-era foame?

Nu Mi-ai dat să beau când Mi-a fost sete.

Nu M-ați primit când am venit la voi.

Nu M-ai îmbrăcat când eram gol.

Nu m-ai vizitat când am fost bolnav.

nici măcar când eram în închisoare.

Nu Mi-ai slujit Mie.

Ați devenit slujitori și robi ai unui alt stăpân, ai diavolului.

Depărtați-vă de la Mine, voi, lucrătorii fărădelegii.

Apoi vor fi duși în iadul veșnic, în timp ce cei drepți la viața veșnică (vezi Matei 25:41-46).

Vai de cei care lasă acest timp de pocăință neexploatat și se dedau lucrurilor fără rost și ridicole. Atunci vor căuta timpul petrecut în zadar și nu-l vor găsi.

Vai de cei care dau ascultare spiritelor înșelătoare și învățăturilor demonice, căci acestea le vor asigura condamnarea în cealaltă viață.

Vai de cei care se dedau la vrăjitorie și imoralitate.

Vai de cei ce lipsesc pe lucrători de plata lor dreaptă, căci sunt ca cei ce varsă sânge.

Vai de cei ce judecă pe nedrept, dând dreptate celui vinovat și condamnând celui nevinovat.

Vai de cei care ne pângăriesc sfânta credință cu învățături eretice sau se asociază cu eretici. Vai de cei care au patimile nesăbuite ale invidiei și urii.

Și ca să nu mai spun nimic: Vai de cei ce vor fi de stânga în ziua cumplită a Judecății. Vor plânge amarnic, dar în zadar, când vor auzi acea hotărâre dureroasă: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic” (Matei 25:41).

Cei care au lacrimi și durere, jeliți împreună cu mine.

Când contemplu acea separare veșnică, simt o tristețe insuportabilă. Căci atunci oamenii se despart unii de alții și merg într-un exil din care nu există întoarcere. Cine este atât de împietrit și nesimțitor încât să nu plângă de aici în ceasul acela?

Atunci, cei care au fost odată regi vor geme ca niște captivi.

Atunci conducătorii și bogații nemiloși vor geme și vor cere ajutor, dar nimeni nu le va da. Căci acolo nici bogăția, nici lingușitorii nu au vreo merit. Și nu vor găsi milă, pentru că n-au arătat milă.

Atunci părinții vor fi separați de copiii lor și prietenii de prietenii lor.

Atunci legăturile conjugale care nu au fost păstrate neîntinate și pure se vor desface.

Atunci fecioarele curate cu trupul, dar fără inimă și fără milă în felul lor, vor fi izgonite, căci judecata va fi fără milă pentru oricine n-a arătat milă. (Iacov 2:13)

Dar voi omite multe lucruri, pentru că sunt copleșit de frică și groază. Îngeri înfricoșători îi vor alunga cu forța pe toți răii nepocăiți, care își vor scrâșni dinții de groază și se vor întoarce adesea înapoi pentru a-i vedea pe drepți și fericirea pe care au pierdut-o. Vor vedea acea lumină strălucitoare și frumusețile paradisului. Își vor vedea cunoștințele din acel ținut glorios și marile daruri pe care cei care au luptat pentru mântuirea lor în această lume le vor primi de la Regele slavei.

După un timp, după ce vor fi separați de toți cei drepți și de prietenii și cunoștințele lor, vor fi și ei separați de acest Dumnezeu. Nu vor mai putea vedea bucuria și adevărata Lumină.

În cele din urmă, ei vor fi conduși în diferite iaduri pentru a fi eliberați din pedeapsa veșnică.

Apoi, văzându-și completul abandon, văzând că toată speranța lor este pierdută, văzând că nimeni nu-i mai poate ajuta, vor spune, plângând neconsolați cu lacrimi amare:

„O! Cât timp am irosit în neglijență! Cât de mult am fost batjocoriți de cel rău! Când L-am auzit pe Dumnezeu Însuși vorbind în Scripturi, nu numai că nu am fost atenți, dar am râs. Acum strigăm, iar El Își întoarce fața de la noi! La ce ne-au folosit atunci bunurile lumii? Unde este tatăl și mama care ne-au născut? Unde sunt frații? Unde sunt copiii? Unde sunt prietenii? Unde este bogăția? Unde sunt posesiunile? Unde sunt conducătorii și stăpânirile? Niciunul dintre ei nu ne mai poate mântui. Nici noi nu ne putem ajuta singuri. Ci am fost complet abandonați de Dumnezeu și de sfinți. Ce putem face atunci? Acum nu mai este timpul pentru pocăință. Rugăciunile nu mai sunt valabile. Lacrimile nu mai sunt de folos. Nu mai sunt vânzători de untdelemn, adică săraci și nefericiți. Când ne implorau să cumpărăm, ne-am închis urechile. Acum căutăm și nu găsim. Nu există izbăvire pentru noi, cei jalnici. Nu vom găsi milă, pentru că nu suntem vrednici."

Atunci, de aceea, fiecare va merge la locul chinurilor, la locul pe care el însuși și l-a pregătit cu faptele sale rele, acolo „unde viermele nu moare și focul nu se stinge" (Marcu 9, 44).

Iată, ați auzit ce câștigă cei nepăsători și nepăsători și nu se pocăiesc. Ați auzit cum sunt batjocoriți cei ce batjocoresc poruncile Domnului.

Petru, cel mai mare dintre apostoli, ne avertizează despre acea zi, spunând: „Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. În ea cerurile vor trece cu mare vuiet, trupurile se vor topi de foc, pământul și lucrările care se fac în el vor fi mistuite" (2 Petru 3:10). Dar chiar înainte de aceasta, însuși Domnul și Învățătorul nostru ne-a descoperit următoarele: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vă dați în desfrânare, beție și griji ale vieții acesteia, și ziua aceea să vină peste voi ca o cursă, căci va veni peste toți cei ce locuiesc pe fața a tot pământul" (Luca 21:34-35). Și în altă parte: „Intrați

prin poarta cea strâmtă... Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață” (Matei 7:13-14).

Frații mei, haideți să mergem pe această cale dificilă pentru a moșteni viața veșnică.

Această cale necesită pocăință, post, rugăciune, priveghere, smerenie, dispreț față de trup, grijă de suflet, milostenie, lacrimi, jale. A te urî pe tine însuți și a nu urî ; a ierta pe cei ce fac rău cuiva, a nedreptăți cuiva și a face bine ; în sfârșit, a-ți vărsa sângele pentru Hristos, atunci când împrejurările o cer.

Dimpotrivă, „largă este poarta și lată este calea care duce la pieire” (Matei 7:13). Calea acestei căi este plăcută aici, dar acolo este tristă. Aici este dulce, dar acolo este mai amară decât fierea. Aici este ușoară, dar acolo este dificilă și dureroasă. Caracteristicile acestei căi sunt curvia, adulterul, desfrânarea, idolatria, certarea, mânia, discordia, invidia, uciderea, cheful, desfrânarea, lăcomia și altele asemenea. Dar cel mai rău dintre toate este nepocăința și uitarea completă a ceasului morții.

În această zi a celei de-a doua veniri a lui Hristos, sfinții mucenici au cugetat și nu s-au miluit de trupurile lor, ci au îndurat tot felul de suferințe cu bucurie și cu așteptarea cununilor cerești. Din același motiv s-au luptat în pustiuri și munți, cu post și curăție, nu numai bărbații, ci și femeile, umblând cu răbdare calea cea strâmtă și tristă și astfel au dobândit împărăția cerurilor.

Și Fericitul David a cugetat asupra acestei judecăți cumplite, motiv pentru care își uda patul cu lacrimi în fiecare seară și Îl implora pe Dumnezeu, zicând: „Doamne, ...nu judeca pe robul Tău, căci nimeni viu nu este drept înaintea Ta” (Ps. 142, 2).

Așadar, să mergem mai departe, înainte să sosească ziua aceea, înainte să se termine sărbătoarea acestei vieți scurte, înainte să vină Dumnezeu și să ne găsească nepregătiți, să ne pregătim pentru primirea Lui cu mărturisire, cu pocăință, cu post, cu lacrimi, cu fapte bune.

Luați seama, nimeni să nu îndrăznească să spună că n-a păcătuit. Cine spune aceasta este orb și se înșală pe sine, neștiind că Satana îl poate învinge cu vorbe și fapte și cu auzul și cu văzul și cu pipăitul și cu gândurile. Cine se poate lăuda că are o inimă curată și toate simțurile sale sunt curate? Nimeni nu este fără păcat, nimeni nu este curat, afară de Cel care, deși bogat, „s-a făcut sărac” pentru noi. El singur este fără păcat. El poartă păcatul lumii și nu vrea moartea păcătoșilor, ci mântuirea lor. Să ne adăpostim și noi în El, pentru că toți păcătoșii care au venit la El au fost mântuiți.

Să nu deznădăjduim, frații mei, de mântuirea noastră.

Am păcătuit? Să ne pocăim.

De câte ori am păcătuit? Să ne pocăim de multe ori.

Dumnezeu Se bucură de orice faptă bună, dar Se bucură nespus de mult de un suflet care se pocăiește.

Veniți, așadar, să cădem la picioarele Lui și să ne mărturisim păcatele.

Slavă milei Sale.

Slavă îndelungii Lui răbdări.

Slavă bunătății și condescendenței Sale.

Slavă milei Sale.

Slavă Împărăției Sale.

Slavă, cinste și închinare în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în vecii vecilor. Amin.